

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

ÚNOR
2009

Náměšť nad Oslavou - nové působiště otce Jana Nekudy

Foto: Karel Paták

Pohled zpět i dopředu

Nastal nový rok a právě čtete nové číslo Poutníka. O tom, co jsme prožili v uplynulém roce, se podrobně dozvíte v následujících článcích. Největšími událostmi aspoň uplynulého půlroku jistě byly: pouť do Ostřihomi, obnova misíí a lednové 210. výročí narození Šebestiána Kubínka.

Pro oživení paměti přidávám údaje z farní matriky.

V loňském roce byly v naší farnosti pokřtěny tyto děti:

Adéla Marie Nohelová
Erik Kryštof Tihelka
Anna Pošvářová
Jakub Kašpařík
Agáta Anna Cecavová
Tobiáš Kubalec
Nela Anna Daňková
Šimon Daněk

Tomáš Daněk
Jana Šimečková
Lenka Hamrlová
Jakub Obr
Doubravka Zdislava Nohelová
Karel Paulík
Michal Tomanec
Modleme se za ně, ať vytrvají v dobrém.

Do manželství vstoupili:
Petr Doležel a Jitka Odehnalová
Petr Jirgala a Veronika Brtníková
Karel Fleissig a Eva Šmídová
Michal Kindl a Markéta Nohelová
Vyprosme novomanželům hojnost Božího požehnání do společného života.

Pokračování na str. 2

Nové podněty

Nejsem milovníkem velkých změn ani nepředvídaných situací. Strídání kněží, které se každoročně děje o prázdninách, naši farnost jakoby mýjela. Podvědomě jsem ale cítil, že tato změna dříve nebo později nastane. A tak, když otec Jan vzápětí po naší gratulaci k jeho 35. narozeninám svůj odchod oznámil, nebyl jsem úplně zaskočen a přeložení otce Jana jsem přijal reálně. Děkoval jsem Pánu za všechna duchovní dobra, která nám všem i mně osobně otec Jan za dobu svého působení poskytoval. Začal jsem přemýšlet o tom, jak přijmout nového kněze a jeho vedení, jak mu pomoci navázat na působení otce Jana a jak hledat nové podněty pro živost naší farnosti.

Jsme farnost s rozvíjející se poutní spiritualitou. Každá pouť má na prvním místě rozměr duchovní. Putováním také spojujeme jednotlivá místa a lidi, známé i neznámé. A to je možná právě jeden z těch podnětů. Utvrdilo mne v tom společné setkání otců Josefa, Jana, Peňáze a opata Kosíka i nás ostatních u příležitosti 210. výročí narození Šebestiána Kubínka.

Další propojení, především duchovní, očekávám při letošní hlavní pěší pouti (cíl najdete v tajence doplňovačky), která propojí Blažovice, Náměšť nad Oslavou, Novou Říši, Telč a další místa.

Tomáš Řičánek

Pohled zpět i dopředu

Dokončení ze str. 1.

Do Božího království nás předešli:

Marie Valtrová

Božena Otčenášková

Helena Kubínková

Ludmila Ondráčková

Josefka Daňková

Jarmila Drozdová

Karel Boček

Odpočinutí věčné dej jim Pane.

A co nás čeká v tomto roce? Dá-li Pán, tak **23. května** u příležitosti 100. výročí svatořečení Klementa Maria Hofbauera pojed-

me poděkovat misionářům do Tasovic. V červnu kromě pouti oslavíme **75. výročí posvěcení našeho kostela**. O prázdninách se vydáme na společnou **dovolenou do Alp** a na pěší pouť na Svatou Horu. Koncem září nás čeká událost největší - **NÁVŠTĚVA SVATÉHO OTCE** v Brně. K této příležitosti se pokusíme během prázdnin oprášit latinskou mši svatou.

Ať jsme v tomto roce vnímaví na všechny projevy Boží dobroty a pravou radost z víry přeje

P. Josef Rybecký

Nový farář se představuje

Milé děti, mládeži i dospělí z Blažovic, na začátku svého působení bych se vám chtěl představit a napsat o sobě pár vět. Pocházím z Ivaně, což je vesnice se sedmi sty obyvateli nedaleko Pálavy, takže ze Santonu vidím téměř domů.

Mám dvě starší sestry a bratra. Doma jsme vždycky mívali a rodiče stále mají zahradu, kousek vinohradu a nějakou drůbež. Řeka Jihlava teče hned za naší zahradou, a proto mi vodní sporty od plavání až po rybaření nejsou cizí. Co se týká koníčků a zálib, baví mě chodit po lese nebo po horách, pozorovat hvězdy, číst knížky a hrát hokej i jiné sporty, ale více pro radost než na výkon.

A teď stručně, jak jsem ke kněžství přišel. Ve druhé třídě jsem na dotaz paní učitelky, čím chci být, řekl, že knězem. Když jsem byl starší, ustoupil jsem od této myšlenky, i když někde v nitru zůstala pořád. Na střední škole (Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži) mne nejvíce bavila matematika a fyzika a myslel jsem, že moje cesta povede tímto směrem. Když mne náhodou napadla myšlenka na kněžství, říkal jsem si, že kněz musí umět mnoho věcí, které neumím, tedy není to moje cesta; zkrátka jsem hledal nějakou výmluvu. Pán Bůh mi ale ukázal, že s jeho pomocí je možné zvládnout všechny situace, do kterých mne On posílá, a tak skončily mé výmluvy a před začátkem maturitního ročníku jsem se rozhodl jít do semináře. První rok jsem strávil v Litoměřicích v konviktu (to je příprava na seminář), po dvou letech

v olomouckém semináři a na teologické fakultě jsem byl rok ve Vyškově na vojně. Následovaly další tři roky v Olomouci.

V pátém ročníku jsem byl seminárním jáhnem, a po skončení studia jsem přijal kněžské svěcení.

Od září 2005 do července 2007 jsem působil jako kaplan u svatého Tomáše v Brně. Je to velká a živá farnost v centru města, kterou mnozí dobře znáte. Na mém prvním místě se mi líbilo,

protože jsem se tam setkal s mnoha dobrými lidmi. Sám pro sebe jsem si říkal, že bych jako kaplan rád působil i někde mimo velkoměsto, abych jako kněz poznal i městečka a vesnice. A proto jsem velice vděčný za další rok kaplanování v Telči a okolí. Kdybych měl obě místa srovnat, tak v prvních dnech byl pro mne největší rozdíl v počtu kostelů. V Brně jsme měli jeden, v Telči jen ve městě pět. Ze začátku jsem měl občas i namířeno do jiného, než tam, kde měla být bohoslužba. Po roce působení v Telči mohu říci, že je tam menší anonymita a kněz má k lidem mnohem blíž než ve velkém městě.

Tyto řádky píše po měsíci svého působení v Blažovicích a Tvarožné. Děkuji otci Janovi za jeho práci, ve které chci pokračovat. Děkuji vám za to, jak jste mě mezi sebe přijali, za vaše nasazení pro církev i za vzájemnou modlitbu. Chtěl bych, abychom i dále společně hledali Boží království. Těším se na setkávání s vámi při mši svaté a při dalších nejrůznějších příležitostech.

P. Josef Rybecký

Finanční hospodaření farnosti v roce 2008

Na sbírkách při bohoslužbách bylo vybráno celkem 454 163,- Kč a 42 000,- Kč bylo darováno mimo sbírky. Na základě nájemních smluv jsme obdrželi celkem 186 723,- Kč a na úrocích z vkladu na běžném účtu farnosti 13 369,25 Kč. Dalším příjmem byla dotace Jiho-moravského kraje na elektronické zabezpečení kostela a nové ozvučení ve výši 200 tis. Kč, která bude čerpána v první polovině letošního roku. Celkové příjmy farnosti činily v loňském roce 899 036,25 Kč.

Na bohoslužebné výdaje připadlo 7 931,- korun. Režijní náklady dosáhly 149 195,77 Kč, z čehož největší položky činily úhrady za plyn (cca 50 tis. Kč) a elektřinu (cca 55 tis. Kč). Další výdaje byly za květinovou výzdobu, za tisk brožury o Šebestiánu Kubínkovi, ostatní výdaje byly za tisk a kopírování, vodné a bankovní poplatky. V první polovině loňského roku byla opravena přístupová cesta ke kostelu za 180 tis. Kč. Na sbírky vyhlášené biskupstvím a příspěvky diecézi jsme odeslali 143 540,- Kč. Celkové výdaje farnosti představovaly 483 769,77 Kč. Zůstatek finančních prostředků ke konci roku činil 2 282 021,40 Kč.

Ranní bohoslužba

(rorátní)

*Pomalů, nedbale otvíráš oči,
další den zjevil se tak náhle a tiše.
Hodina, brzká tak, mě nezaskočí
i tlukot srdce je tím tichem slyšet.*

*Ospalě, znavené potkávám lidi,
není jich tu mnoho, jaký to div.
Přes oči svoje jen malinko vidíš,
že jejich přítel jim na pozdrav kýv.*

*Čeká tu na mě, ten zšeřelý chrám
ve svoji náruč mě tichounce pojme.
Já svoje srdce ti na dlani dám.
On je tu s námi. Nic se nebojme.*

*S úsměvem, se zpěvem s radostí v duši
odcházej dál a ty jsi mi blíž.
Objímám, miluji, tak jak se sluší,
ty říkáš s úsměvem, kdo uši má, slyš.*

Jana Řezáčová

Pozdrav z Náměště nad Oslavou

Je to již půl roku, co jsem se přestěhoval do nové farnosti. V červenci byli na mši sv. v Blažovicích čtyři špehové z řad mládeže a chrámového souboru z Náměště. Vraceli se ze setkání mládeže z Velehradu a chtěli se především zeptat, zda bude moci v srpnu přijet na faru do Náměště schola a mládež ze Štítné nad Vláří, jak bylo předběžně domluveno s předchozím farářem. Shodou okolností 10. srpna večer, když jsem přijel k náměšťské faře, přijela i skupina asi 40 dětí, mládeže a vedoucích spolu s jejich farářem. Ačkoliv je na faře jen jedna koupelna a jen jedno WC, tak se týden vydal, alespoň já na tuto veselou skupinu z Valašska rád vzpomínám.

Můj předchůdce P. Pavel Bublan byl v Náměšti a Hartvíkovicích velice oblíbený. Od května 2008 začal po dobu nemoci P. Kabátka dojíždět také do Březníku. Tento stav s mým nástupem zůstal zachovaný. Takže mám na starosti 3 farní kostely - v Náměšti, Hartvíkovicích a Březníku, a 3 filiální - ve Vícenicích, Naloučanech a Sedleci.

Od začátku mě nejvíce trápila otázka, jak uspořádat bohoslužby, aby toho nebylo příliš mnoho a aby byly zároveň pokryty potřeby všech farností i obcí. Tak mám v neděli mše sv. v kostelích farních a v sobotu večer střídavě v kostelích filiálních. Aby v každé z těchto obcí byla mše sv. aspoň 2x do měsíce, domluvil jsem si výpomoc s panem farářem z Jinošova.

Neživější z farností je Náměšť, určitě i proto, že je to město. Na faře se schází družinka dětí, ministranti, schola a chrámový soubor. Ale i v Březníku, jak jsem byl mile překvapen, se schází skupina asi deseti důchodců na faře na společensví. Topí si v kamnech uhlím nebo dřevem. V Náměšti je to s topením na faře obdobné, plyn je zatím zaveden jen v části, kde je kancelář a byt kněze.

Celkově je ale počet věřících menší než byl ve Tvarožné a v Blažovicích, aspoň se mi to zdálo podle front u zpovědi před vánočními svátky. I dětí v náboženství je zde méně. Např. v Náměšti na jedné škole s počtem asi 220 žáků chodí do náboženství jen 22. Celkem je škol 5, některé jsou malé od 1. do 4. nebo 5. třídy, žáci ve Vícenicích mi svou upřímností hodně připomínají žáky z Blažovic. Velmi vděčný jsem za to, že se podařilo před začátkem roku sehnat

ještě dvě paní na vyučování. Přemlouvalo je k tomu víc lidí, jednu z nich nejvíc uklidnila věta jiného kněze, že „náboženství stejně nikdo učit neumí.“

Radost jsem měl také z toho, že se v Březníku našli lektoři ke čtení při mši sv. Doposud četla všechna čtení jenom jedna ministrantka. Je víc takových drobností, které mě potěšily. Postupem času poznávám jednotlivé farníky, rodiny, jedna paní podobně jako v Blažovicích koordinuje nedělní obědy.

Protože je zde víc farních objektů, tak je větší pravděpodobnost, že se něco bude opravovat. Za mého předchůdce se oprav rozeběhlo několik, takže navazujeme na to, co je již rozeběhnuté. Např. na podzim se v Náměšti dělala kompletní výměna krytiny na kostele. V kostelích je také o poznání chladněji než bylo ve Tvarožné a v Blažovicích. Ale zdá se mi, že si na to člověk rychle zvykne, bere to jako normální. Někdy jsem si místo jednoho svetru oblékl pod albu svetru dva a zjistil jsem, že to opravdu pomůže.

Zámek v Náměšti jsem ještě nenavštívil. Ve volném čase se chodím spíš projít nebo proběhnout do přírody. Zvláště některé úseky kolem Oslavy jsou nádherné. Řeka se místy tak klikatí, že už se mi asi dvakrát stalo, že když jsem ji obcházel, přišel jsem zase na stejné místo. Při zářijovém výletu na rozhlednu Babylon se mi splnil můj dávný sen -

vidět z našeho kraje Alpy. Také ani zde neujdu válce. V květnu by se měla na náměstí odehrát rekonstrukce osvobození města Rudou armádou. Měla by být na zdejším náměstí poprvé. V Tasovicích se ten den bude konat hlavní pouť ke sv. Klementovi, třeba se mi podaří z fary uprchnout.

Děkuji vám za modlitby a přeji Vám, celé farnosti, hodně Božího požehnání v novém roce.

P. Jan Nekuda
Foto Karel Paták

Dopis ze Zakřan

...Během osmiletého působení našeho syna jsme se mnohokrát zúčastnili mše svaté ať už v Blažovicích nebo ve Tvarožné a vždycky jsme vnímali krásné společenství živé farnosti. Rádi vzpomínáme na pěknou vánoční atmosféru o vánočních svátcích v Blažovicích... Chtěla bych farníkům poděkovat za vše dobré - bmotné i duchovní, co jste našemu synovi, Vašemu bývalému farářovi, za jeho osmileté působení u vás prokázali. Bůh Vám odplat. Přeji vám hodně zdraví, Božího požehnání a na dalších poutích hodně šťastných kilometrů...

Z dopisu paní Nekudové,
maminky otce Jana

Tradici Světových dnů mládeže zavedl už v roce 1984 papež Jan Pavel II. První setkání proběhlo v Římě. V intervalu přibližně tří let se pak podobná setkání začala pořádat v různých zemích po celém světě. Předposlední, v roce 2005 v Kolíně nad Rýnem, mají jistě všichni ještě v paměti. Pro rok 2008 bylo vybráno australské město Sydney.

Na rozdíl od německého Kolína je pro nás Austrálie poněkud hůře dostupná, především co se týče financí. Proto jistě mnoho mladých lidí uvítalo nápad uspořádat ve stejnou dobu, tedy ve dnech 17. až 20. července, setkání v jihomoravském Velehradě. A nepřiputovali tam jen Češi, ale i Slováci, Maďari a Poláci, takže o pestrost a mezinárodnost určitě nikdo nepřišel.

Název akce (ActIv8) byl vlastně takovým rébusem. V překladu znamenal povzbudit, rozhýbat, provětrat a zároveň odkazoval na Skutky apoštolů (anglická zkratka Act), první kapitolu, verš osm, který zní: Dostanete Sílu Ducha Svatého a budete mi svědky. Tato slova Písma byla mottem celosvětového setkání mládeže

s papežem v Sydney. My velehradští poutníci jsme se duchovně i mediálně spojili s mládeží celého světa prosící o vylití Ducha Svatého na celou církev. Příjezd, postavení stanů a první večer Velehradského setkání byly oživeny celkem vydatným deštěm, ale intenzivní modlitby mladých i starých způsobily krásné počasí po celý zbytek setkání. Program byl živý a česko-slovenský. Jistě nám setkání pomohlo k bližšímu kontaktu především s našimi východními sousedy. Celá doba trvání akce čítala sice jen tři dny, ale bylo mnoho možností jak naložit s časem. Měli jsme příležitost navštívit různé přednášky, vykonat si svátost smíření, absolvovat křížovou cestu, adorovat, povídat si, občerstvit se v řeholní kavárně, vyřádit

se na koncertech... Zajímavá, a pro většinu z nás celkem exotická, byla možnost zúčastnit se řecko-katolické bohoslužby. Vyvrcholením celého setkání byla sobotní noční vigilie, následné bdění a jitřní mše svatá. Svatodušní vigilie měla velkou duchovní bohatost, starozákonní čtení byla čtena ve starobylých biblických jazycích: hebrejsky, řecky a latinsky. Po jejím skončení jsme se mohli modlit v různých skupinách, nebo adorovat. Od dvou hodin ráno bylo možno sledovat přímý přenos bohoslužby se Svatým Otcem ze Sydney a ve čtyři hodiny začala jitřní mše svatá sloužená otcem arcibiskupem Graubnerem. Během této mše svaté vyšlo slunce, krásně ozářilo Velehradskou baziliku a zvěstovalo nádherný den. Odjížděli jsme velmi unaveni, ale naplněni Duchem Svatým a krásnými zážitky.

*Jana Řezáčová a Pavel Paták
Foto Petr Kuník*

Obnova lidových misí ve Tvarožné a Blažovicích

127 • MÁ VÍRA

ŽJ

(1) Dm i

Má ví - ra, to je Je - žíš, má

C Dm i

nadě - je, můj Pán, má láska i má radost, já

C (2) Dm i

na něj čekám dál a on se vrá - tí,

C Dm i C

vrá - tí, já vím, on se vrá - tí.

Tvarožná a Blažovice jsou dvě obce kousek od Brna. V loňském roce se zde uskutečnily lidové misie, duchovní obnova celé farnosti. Misie tehdy oslovily většinu farníků, kteří se přihlásili i letos a přáli

si mít ve své farnosti ještě tzv. obnovu misí. S radostí jsme ještě jednou vyrazili na sympatický brněnský venkov...

V průběhu roku nastala ve farnosti změna duchovního správce. P. Jana

Nekudu zde vystřídal P. Josef Rybecký. Zdá se, že zdejší farnosti mají na biskupství „protekcí“, jinak si neumíme vysvětlit, že si v Tvarožné a Blažovicích podávají ruce sami mladí a horliví faráři.

Obě farnosti jsou nábožensky docela živé a praktikujících věřících jsou zde stovky. Letos jsme však nemohli spoléhat na pomoc žádného z našich spolubratrů, a tak jsme vděčně přijali spolupráci zdejšího faráře P. Josefa ve zpovědnici a RNDr. Petra Kaňovského, který se ujal školy modlitby.

Největším bohatstvím těchto farností jsou sami lidé. Radost jsme měli ze setkání s mládeží, z návštěv v rodinách, z života i zkušeností seniorů. Avšak jako i jinde v naší republice zde můžeme pozorovat problém, který se nazývá „předávání víry v rodinách“. Ne vždy se to podaří, ne vždy mladý člověk rozpozná, že víra je cenný dar, a ne jen zvyk či povinnost „chození do kostela“.

Je dobře, když se občas sami nad sebou zastydíme a přiznáme si, jak snadno se do našeho života vloudí pýcha a touha řídit svůj svět bez ohledu na to, co se líbí Hospodinu. Pomoc a radu lékaře či jiného světského odborníka přijímáme a jsme za to často ochotni i dost zaplatit. Proč takto někteří „katolíci“ nedůvěřují Božímu slovu, učení církve či doporučení kněze? Víme, že poklad víry si neseme v „nádobě hliněné“, která se snadno rozbije. Jsme zkrátka hříšníci, za co se však stydět nemusíme, je Kristus a jeho „tajemné tělo“, církev, do které patříme. Z toho pramení naše radost a naděje, v tom je naše budoucnost, budme za to vděční.

P. Waściński a P. Šindelář

Obnova lidových misí

V době adventní dostala naše farnost příležitost obnovy. Přijeli, tak jako před rokem, misionáři z Tasovic, aby přibodili na oheň, aby v nás posílili skomírající a přidušený pláminek Ducha Svatého. Termín byl mnoha lidmi vděčně přivítaný, ale daly se zaslechnout i názory opačné. Avšak - jak se lze lépe připravit na vánoční svátky, než uděláním pořádku ve svém srdci, ve svých vztazích? Co je důležitější? Mít na umytých oknech běloskvoucí záclonky, nebo si své křestní roucho do běla vyprat v Beránkově krvi? Urovnat vše v domě a okolo domu, či spravit své vztahy, odpustit křivdy a udělat něco dobrého pro druhé? Co se víc vyplatí, stavět na bnoji, nebo na skále? Vždyť v onen den, kdy přijde Pán, vyzkouší vše ohněm! Co máme tak pevného, že to ten žár vydrží? Nikdo z nás není hotový člověk, není hotový křesťan, není dokonalý, svatý. Ale neztrácejme naději! Při křtu nám bylo na čelo napsáno jméno Ježíš. Pouštíme Ježíše do svého života? Boží království je místo, kde vládne dobrý Bůh. Kdo nebo co má vládu nad námi, kdo vládne v našem srdci, v našem životě? Kdo si Hospodina zvolí za svého pastýře, nikdy nebude mít nedostatek. Kam směřuje náš život, co jsme si zvolili za svůj cíl? Křest není cíl, jen prostředek, birmování není cíl, jen prostředek, manželství není cíl, jen prostředek... Všechno, co je v životě důležité, je také náročné a namáhavé. Udržet dobré vztahy, zvláště mezi nejbližšími, ve vlastní rodině, také není jednoduché. I ve Svaté rodině byly problémy. I mezi Ježíšovými předky byli lidé špatní a hříšní. On na sebe vzal naše lidství se vším všudy. Nikdy není pozdě se obrátit, napravit se.

Jsme nádoby bliněné, jsme křebcí. Mnohdy nám život vyklouzne z ruky a rozbije se. Co je důležité, že se vždycky dá zase slepit. Svátostí smíření... Někdy ale poztrácíme malé kousky, takže už nádoba, byť slepená, netěsní. Pán do nás investuje mnoho milosti... my ji mnohdy těmi netěsnostmi v našem životě ztrácíme. Pán do nás investuje, protože věří, že to má cenu. Věř, že to využijeme, zhodnotíme.

Řekni mi, čemu věříš? „Má víra to je Ježíš, má naděje můj Pán, má láska i má radost, já na Něj čekám dál. A On se vrátí, vrátí, já vím, On se vrátí.“

Jana Řezáčová

Farní knihovna

Farní knihovna se rozrostla na 850 knih, jejich seznam naleznete i na webových stránkách obce takto:

www.blazovice.eu

Farnost Blažovice/Farní knihovna/Farní knihovna (DOC, 1,4 MB), zobrazí se ve formátu word, kde můžete měnit dle návodu uspořádání seznamu podle autorů, názvů, či zaměření titulů.

V knihovně bude rovněž umožněno připojování na internet, skenování a omezená možnost tisku černobílých i barevných dokumentů. Jan Kašpařík

Pěší pouť do Ostřihomi 24. - 30. 8. 2008

O pouti do Ostřihomi otec Jan mluvil už od jara, vzhledem k organizačním změnám v naší farnosti letos v létě jsme však s napětím čekali, zda se vůbec uskuteční. Bez duchovního vedení by totiž tato cesta neměla smysl. Pouť není dálkový pochod, tady nejde jen o kilometry... Každý konec přináší nový začátek, otce Jana vystřídal otec Josef, který nám udělal velkou radost tím, že se k nám na část poutě přidal. Bohu díky.

V neděli 24. srpna v půl druhé odpoledne nastal před blažovickým kostelem podivný ruch. Auta, kola, zavazadla různých rozměrů, ale hlavně spousta lidí - poutníků i těch, co je přišli vyprovodit. Většinou jsme se už všichni znali - z předchozích poutí nebo z farní dovolené. Po srovnání zavazadel do přívěsu doprovodného vozidla jsme si šli vyprosit do kostela požehnání na cestu. S velikou pokorou prosíme - na cestu s námi, vyjdi, Pane...

První den byly naším cílem Žarošice. Tuto trasu známe už téměř z paměti. I zastávky jsme dělali obdobně jako při jarní pouti. Vyprovázení našimi blízkými bylo velkolepé - někteří zvládli první úsek cesty ke křenovickému smírčímu kříži, jiní to protáhli až do večera. Trochu se honily mraky a tak větrovky přišly vhod (poprvé a naposled). Ve Vážanech, kde byly ten den Bartolomějské hody, nás pan varhaník pozval do kostela - na kůr, a tak jsme měli možnost si zazpívat v tomto starobylém kostelíku z 13. století. Z Vážan jsme pokračovali po polní cestou ke Kobeřicím a dále lesem do Zdravé Vody. Do Žarošic jsme dorazili se zpěvem krátce po osmé hodině večerní. Místní farníci už na nás čekali a otevřeli nám kostel,

abychom mohli alespoň krátce pozdravit Matku B o ž í přímo v kostele. Pak už jsme se uchýlili na faru, kde nás mile přijali

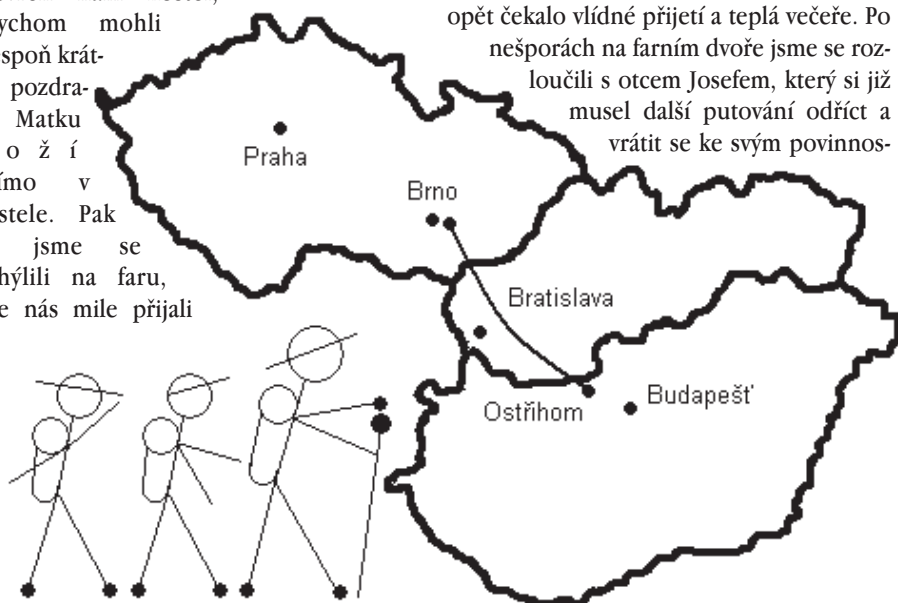

místní duchovní správci a kde byla připravena večeře.

V pondělí ráno jsme po mši svaté v místním poutním kostele vyrazili po osmé hodině ranní směrem na jih - přes Násedlovice a Čejč do Čekovic. Po Anděl Páně u místního kostela a obědě z vlastních zásob jsme pokračovali po asfaltové cestě mezi vinohrady. V dálce jsme na obzoru zahlédli Malé Karpaty. Byly tak daleko... Z okolních svahů se ozývaly rány - to vinaři plašili špačky ohrožující letošní úrodu. Prvně jsme pocítili sílu slunečních paprsků a tak jsme rychle nanесли vrstvy opalovacího/ochranného krému. A dále přes Prušánky, Moravskou Novou Ves, Týnec, Tvrdonice, Kostice až do Lanžhota. U Tvrdonic jsme se krátce zastavili u pomníčku připomínajícího P. Otmara Kaplana, který v těchto místech dokončil svoji pozemskou pouť. Do Lanžhota jsme přišli v půl sedmé večer, alespoň krátce jsme nakoukli do místního kostela, a pak už rychle na faru, kde nás opět čekalo vlídné přijetí a teplá večeře. Po nešporách na farním dvoře jsme se rozloučili s otcem Josefem, který si již musel další putování odříct a vrátit se ke svým povinnos-

tem. Naopak naše řady znovu posílila Jana Bártková.

V úterý jsme vyrazili již ve čtvrt na osm a poměrně ostrým tempem jsme urazili úsek ke státním hranicím se Slovenskem. Tady jsme si na mostě přes řeku Moravu dopřáli odpočinek. Tempo jsme nezvolnili ani na slovenském území, v 9 hodin už jsme byli v Kútech. Vzhledem k očekávané náročnosti dnešního úseku navrhl otec Jan část úseku absolvovat na kolech, my pěšáci jsme byli odkázáni na služby doprovodného vozidla. V 10.15 jsme již slavili v bazilice Sedmibolestné panny Marie v Šaštíně mši svatou. Zdejší varhany jsou druhé největší ve střední Evropě. Po občerstvení a odpočinku jsme se vydali dál. V dalším místním kostele sv. Jana Bosca jsme se za poledního vyzvánění zvonů společně pomodlili Anděl Páně a pak už pokračovali hezky svižně přes louky a borové háje. Sluníčko připalovalo. V Lakšárskej Novej Vsi jsme „spocínuli“ v půl druhé odpoledne. Studovali jsme mapy, jak dál, víze následujících hodin nebyla nejlepší. Doplnili jsme zásoby vody a pak už pokračovali přes vojenský prostor Záhorie. Cestou jsme se modlili růženec a zpívali mariánské písně z kancionálu. Doprovod k našemu čistě vokálnímu projevu byla střelba a občasné výbuchy z probíhajícího cvičení. Když jsme zpívající Ave Maria mýjeli jednu rotu vojáků, málem jim vypadly zbraně z rukou. Po překonání vojenského prostoru jsme se ocitli v rozlehlé nížině bohatě zalité sluncem (nikde ani mráček, farníci doma se zřejmě intenzívně modlili za příhodné počasí...). To byla teprve pouť. Cesta ke kostelu v Plaveckém Mikuláši se zdála nekonečná. Dorazili jsme tam v půl páté. Posilnění na těle i duchu jsme se vydali po cyklostezce zdolat Malé Karpaty, neboť až za nimi -

v pastoračním centru ve Smolenici nás čekal nocleh.

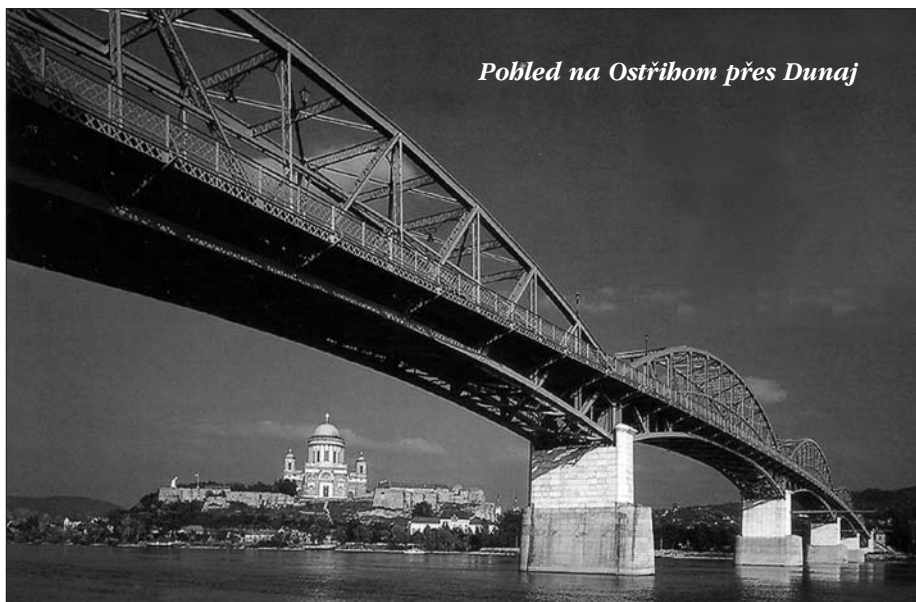
Ve středu ráno se naše společenství nakrátko rozdělilo. Pětice poutníků využila vlakového spojení, další pětice nastoupila do auta a cyklisté nasedli na kola. Všichni směr „svobodné královské mesto Trnava“, jak hrdě hlásaly propagační vlaječky navěšené po městě. K chrámu svatého Mikuláše jsme dorazili téměř současně - před devátou hodinou, kdy se kostel otvíral. Mši svatou jsme měli přímo pod obrazem Matky Boží (žehnající a slzící). Po vlídném přijetí na faře, kde jsme konzultovali další trasu, jsme navštívili ještě katedrální kostel. Před jedenáctou hodinou jsme se opět rozdělili, abychom i na další úsek našeho putování ulehčili našim nohám. Část poutníků po železnici, část na kole, část v autě - směr Leopoldov. V půl jedné jsme vyrazili (dnes konečně po svých) po silnici do Hlohovce, překročili řeku Váh a za městem odbočili na prašnou polní cestu. Sluníčko svítilo, jak nejlépe mohlo. Poslední asi patnáctikilometrový úsek jsme šlapali opět po silnici. Do Zbehu pri Nitre jsme došli v sedm večer, cestou přes tuto rozlehlou obec jsme zažili nadšení místních farníků z naší poutě „No a prečo ste mi nepovedali, ja bysom išla s vami!“ (Druhý den jsme se dozvěděli, že se večer osm rodin ze zdejší farnosti modlilo za zdar naší poutě růženec - „...svým Duchem sjednot Evropu...“). Na farním dvoře jsme si dopřáli osvěžení ze zahradní hadice. Po dobré večeři nám další osvěžení zajistil svou přítomností otec Peter - místní duchovní správce. Podělil se s námi o své dojmy z letošního světového setkání mládeže v Sydney i o další postřehy z Austrálie. Vyvrcholením našeho setkání byly společné česko-slovenské nešpory.

Ve čtvrtek jsme Zbehy opustili po sedmé ráno a vydali se do Nitry. V jednom ze tří kostelů tvořících nitranský hrad - v Pribinově kapli - jsme slavili mši svatou. Tato místa spojená s počátky křesťanství v našich zemích ještě umocnila její duchovní prožití (dědictví otců zachovej nám, Pane!). Po prohlídce zbývajících kostelů i vnějších prostor hradu, odkud je krásný výhled na okolní krajinu, jsme opustili nitranský hrad a vydali se přes město na další kopec za Nitrou - Kalvárii, odkud byl opět nádherný rozhled. Následoval velmi příjemný úsek cesty (opět za plného slunečního svitu) podél řeky Nitry a poslední (už opět asfaltový) úsek cesty ostrým tempem přes Velký a Malý Cetín až do Černíku a pak závěrečný úsek nejistou cestou přes pole. Tam za obzorem na nás čekala Maňa - místo dnešního noclehu. Cesta do obce i přes ni byla ještě dlouhá, dorazili jsme se soumrakem. Tuto noc

dala asi polovina poutníků přednost spaní pod širákem.

V pátek ráno jsme se posilnění požehnáním od místního pana faráře vydali na další úsek naší poutě. To jsme ještě netušili, že dnešní den bude dnem neexistujících cest. Když jsme zdolali obě části Maňe (Velkou i Malou), ocitli jsme se v poli s otazníkem jak dál, cesta zaznačená v mapě neexistovala, zvolili jsme tedy náhradní variantu - přes pole. V Podhájské jsme se krátce zastavili u kostela, který se právě opravoval a ptali se na cestu místních farníků. Paní „kostolníčka“ byla sice velice sdílná, ale kloudné odpovědi jsme se nedočkali. Velice se podivila, že přicházíme „až“ z Maňe. Její výrok „Joj Maňa je Maňa!“ se stal téměř sloganem letošní pouti, i když jsme význam této poznámky nepochopili. To, že jdeme do Svodína, zas nechápala ona „joj - Svodín - to nieje Maňa!“ Otec Jan rozpoznal, že je třeba se rychle rozloučit, jinak bychom tam stáli ještě dnes. Ten den byl na Slovensku den volna - výročí Slovenského národního povstání. Měli jsme davy lidí směřujících ke zdejšímu termálnímu lázní. K těmto pečlivě upraveným a provoněným rekreatantům jsme my poutníci pěkně kontrastovali. Za Podhájskou do kopce a pak dál lesem - pěkně podle mapy. Společná modlitba růženec po příjemné cestě - to se to šlape. Dorazili jsme do obce Čechy! Příjemné zjištění až na to, že jsme měli původně dorazit do Dědinky. Nevadí, i toto patří k pouti. Po občerstvení těla i ducha jsme pokračovali po silnici do obce Kolta. Tady jsme doplnili zásoby vody, posledních dnešních 18 km již mělo být jen polem a lesem. Za Koltou poblíž rybníků jsme trochu bloudili, pan Kašpařík a Alda Kaláb si dokonce zaskočili do rybníka pro osvěžení. Pak už jsme pokračovali nekonečnou asfaltovou cestou mezi

rozlehlými lány kukuřice. Při krátkém odpočinku zvládl pan Kašpařík ještě vyrobit hudební nástroj z náhodně uříznutého akátu a ještě na něj zahrát. Následovalo nemilé překvapení - cyklista, se kterým jsme konzultovali další cestu, nás ubezpečil, že cesta zaznačená v mapě už asi deset let neexistuje a les je oplocený. My tedy musíme oklikou do Velkých Ludinců a odtud teprve do Svodína. Představa včasného příchodu na mši svatou se stala takřka nereálnou. Na kopci nad Velkými Ludinci se nám otevřel nový obzor a ostrozrací poutníci již v dálce zahlédli pozoruhodnou stavbu - ostríhorskou katedrálu. Následoval doslova úprk do Svodína - každý tak, jak mu to ještě šlo. Nakonec byl otec Jan v kostele ještě dříve než místní duchovní správce, který měl mnoho starostí se svým hospodářstvím (od drobné havěti až po koně). Pan farář měl dlouhý úvod téměř nahrazující kázání - navíc nejprve v maďarštině a pak ve slovenštině - abychom z toho aspoň něco měli. Po velmi rychlé chůzi, resp. běhu v posledních dvou hodinách, bylo delší stání vyčerpávající! Při této maďarské mši sv. nám bylo dopřáno evangelium v češtině, pak pan farář přeřadil na latinu, tak jsme se alespoň částečně připojili při modlitbě Pater noster. Přesto jsme mši sv. prožili naplno. Když odešli místní farníci, přezpívali jsme téměř celou píseň Chválu vzdejme. Předpokládali jsme, že se otec Jan bude vracet přes kostel, místní pan farář ho ale vyvedl ven přes sakristii, takže jsme čekali marně a zpívali a zpívali. Pak už se začalo v kostele významně zhasínat, tak Petr naše zbožné rozjímání raději rázně ukončil. Venku už byla tma a nevlídno, navíc jsme museli dojít ještě asi 200 m do místní tělocvičny, kde jsme složili svoje unavená poutnická těla.

Pobled na Ostríhom přes Dunaj

V sobotu jsme vstali velmi brzy (pozn. ranní chvály jsme se pomodlili v relativně klidnější části tělocvičny - na střídačce). Po naložení všech zavazadel jsme poděkovali sympatické správce tohoto objektu a po šesté hodině se vydali na poslední etapu našeho putování. Kolem půl osmé jsme si krátce odpočinuli před kostelem ve Gbelcích. Pak nám kostel otevřela paní, která šla uklízet, přišel i místní pan farář, který byl naší návštěvou překvapen a snad i potěšen. Společně jsme se pomodlili a vydali se dál ostrým tempem po frekventované silnici - směr Ostřihom. Před desátou hodinou jsme si krátce odpočinuli u železniční stanice poblíž Mužly. Na ukazateli je to do Štůrova ještě 8 km. Musíme rychle dál. (Na cestu s námi, vyjdi Pane...). Poslední odpočinek na parkovišti ve Štůrově - je čtvrt na dvanáct. Ale ještě nejsme v cíli. Pokračujeme přes město a poprvé vidíme směrovku na Ostřihom - Esztergom - ale je to doprava a další 4 km! Jdeme raději rovně dál - tam, kde už vidíme katedrálu. Ještě najít nejbližší most na druhou stranu Dunaje - do Ostřihomi, do cíle naší pouti. Když jsme byli uprostřed mostu, rozezněly se zvony na katedrále oznamující poledne. Zastavili jsme se k modlitbě Anděl Páně, při níž se nám nabízel nádherný pohled na ostřihomskou katedrálu. V cíli jsme krátce po půl jedné. Bohu díky! Otec Jan rychle hledá sakristii, abychom mohli slavit mši svatou. Došli jsme. A došli jsme díky Bohu. Snažím se rychle vzpomenout na všechny, kteří mne prosili o modlitbu. Vše, co mohu dát, je chvála a díky. Deo Gratias za tuto pout, za všechno.

Po mši svaté jsme si krátce prohlédli interiér katedrály a poněkud vyvedli z míry ostatní návštěvníky společným zpěvem písně „Náš pane spáso, národů, svým Duchem sjednot Evropu...“ Ještě obcerstvení u kašny a společné foto poutníků u sochy připomínající korunovaci uherského krále Štěpána (následně svatého). Po příchodu Petra Machaina, který pro pěší poutníky přijel svým zbrusu novým velkokapacitním vozidlem, jsme opustili nádvoří u baziliky a sestoupili dolů k Dunaji na parkoviště. Cyklisté nasedli na svá kola na zpáteční cestu. A pak už jen krátké rozloučení - především s otcem Janem. Bohu díky za všechno. Tato pouť byla tečkou za jeho působením v našich farnostech. A pokud jsme mu snad zapomněli za něco poděkovat, vložme naše díky do modlitby za něj.

Velké díky patří také kuchařskému týmu pod vedením Evy Trněné ml., který zabezpečoval teplé večere, dále trpělivému řidiči doprovodného vozidla (F. P.) i všem ostatním spolupoutníkům za společnou modlit-

bu a skvělou atmosféru. Byli to - především P. Jan Nekuda - t.č. administrátor v Náměšti nad Oslavou a Hartvíkovcích (donedávna náš pan farář), dále Jan Švábenský, Žofie Ondráčková, Eva, Lada a Bohumil st. a ml. Trněných ze Tvarožné, Daniela Severová z Velatic, Alice Bohdálková ze Sokolnic a Tomáš Nekuda ze Zakřan, z blažováků pak Jan Kašpařík, Jana Bártková, Eliška Švábenská, Alda a Anežka Kalábovi, Vladimír Kuklínek, Petr Pleva, František Paulík a Tomáš a Marta Řičánkovi. První dva dny (do Lanžhota) s námi putoval rovněž náš nový duchovní správce otec Josef Rybecký (a v následujících dnech taky povzbuzoval a žehnal nám prostřednictvím SMS). Úsek do Žarošic s námi šlapala ještě Anička Severová z Velatic, Eva Trněná z Tvarožné, Maruška Kuklínková z Blažovic a Tomáš Prus z Kobylnic.

Velké díky vám všem, kdo jste se za zdar této pouti modlili. Mé osobní díky patří taky Miladě Plevové, která dohlédla na naše holky po dobu naší nepřítomnosti.

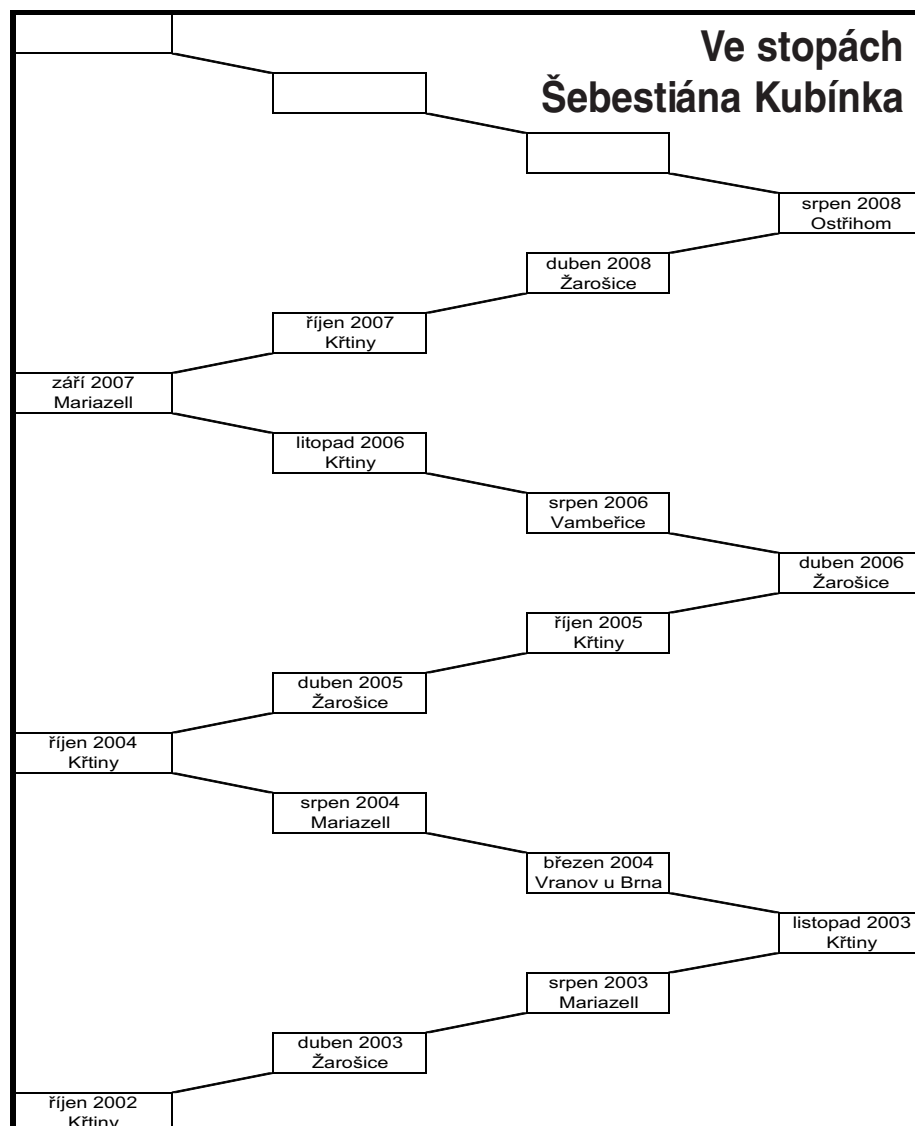
Společným úmyslem naší poutě bylo sjednocení národů Evropy Kristovým

Duchem, dále naše farnosti (tedy Tvarožná, Blažovice, Náměšť nad Oslavou, Hartvíkovice, a kdoví, které další...), a naše rodiny. Kromě těchto společných úmyslů měl jistě každý plný batoh svých soukromých úmyslů - díky i proseb. Denně jsme se dle společných úmyslů poutě modlili litanie ze střeoevropských katolických dní 2004, modlitbu za lidové misie a za farnost, modlitbu sv. Pavla Ef 1,3-10 a zpívali píseň Náš Pane, spáso národů.

Celkem jsme ušli přes 260 km, ale to není tak důležité. Pouť není dálkový pochod. Pouť je pozvání, příležitost odejít někam na opuštěné místo a trochu si odpočinout, načerpat sílu. Díky Bohu, že jsme ji mohli vykonat.

Co říci závěrem? Kéž nás duchovní užitek z této poutě posiluje v realitě všedních dnů - při každodenní práci na vinici Páně, kde to taky pěkně připaluje (tak jako při letošní pouti), jindy zase přší (to jsme si vyzkoušeli loni). Kéž se těšíme do cíle naší celoživotní poutě, kde je připraveno mnoho přibytků - i pro nás.

Marta Řičánková, foto archiv autora

Náš Šebestián Kubínek - nejenom ohlédnutí

Vědomí o Šebestiánu Kubínkovi mě provází celý život, názory na jeho působení a význam jsem postupně upravoval. Toto psaní je pokusem podělit se s vámi o pohled na Kubínka mými očima.

V dětské mysli mám život Šebestiána Kubínka spojen s překvapující představou, že by od nás z Blažovic mohl pocházet svatý! Také vzpomínám na besedu v sále Orlovny (dnešního KD), která byla věnována Šebestiánu Kubínkovi. Utkvělo mně vystoupení pana Jana Hlučky („Záhumenského“), který si Kubínka z mládí pamatoval. Uvědomuji si (pro mě tehdy ne zcela vysvětlitelné), porůznu slychané: „Bouřka byla silná, prudký déšť poválel obilí, v jiných vesnicích padaly kroupy, ale nás před krupobitím ochránil Šebestián Kubínek.“

S postavou Kubínka jsem se setkával i v dospělosti. Jeho sestra Veronika byla mojí praprabábou. Několikrát jsem byl od neznámých lidí zkoušen, jestli vím jako Blažovák o našem rodáku na hostýnské malbě. Nejzajímavějším setkáním bylo, když se starší pán, účastník pravidelných besed na mém pracovišti, jedenkrát nenápadně optal: „Vy jste z těch Blažovic, Šebestián Kubínek, víte o koho jde?“ Nezapřel jsem, ale moc jsme se nerozpovídali. Přesto jsem byl od něj obdarován. Později přinesl Kubínkův originál s poznámkou, to jsem našel v antikvariátu. Zemřel počátkem osmdesátých let. Jak věděl o Kubínkovi? Nevím, nenašli jsme si čas, důvěru, potřebu?

V té době jsem měl přečtené všechny dostupné materiály o Šebestiánu Kubínkovi, souhlasil jsem, že jeho verše byly naivní, smířil jsem se s „jistou starodávností“ jeho textů, překvapily mě jeho poznámky k balkánské politice. V mých očích byl mimořádný, ale trochu mně vadilo, že některé výroky o něm vedly k představám o jeho podivínství. Například poznámky starých blažovických hospodářů, že vlastně nebyl dobrý hospodář apod.

V posledních patnácti letech, kdy jsem se podílel na některých aktivitách obce i farnosti, jsem si v univerzitní knihovně vyhledal seznam jeho dostupných děl a listoval jsem v hlavních brněnských denících té doby. Nejsem historik, nedokážu věnovat potřebný čas dalšímu vyhledávání a studiu, ale byl jsem překvapený, kolik zpráv se v tisku té doby o něm objevovalo. Uvědomil jsem si, že často vystupoval na různých shromážděních.

Dnes by se řeklo - celebrita. Žádný podivín nebo jen „pánbíčkář“, jak by se chtělo zjednodušit.

Přečtěte si kousek jeho textů a kdo z vás někdy psal pro časopis či jinak, ten si určitě položí řadu otázek. Kdy a kde Kubínek psal? Připravoval materiály do konečné podoby sám nebo mu někdo pomáhal? Z čeho nastrádal peníze k financování svých děl?

Při opakovaném čtení dostupných materiálů jsem si až v posledním desetiletí v plném rozsahu uvědomil jak vědomé a i časově odpovědné bylo Kubínkovo rozhodnutí. Na podzim roku 1847 se dohodl se synovcem o prodeji hospodářství. Na jaře je odprodej zaknihován. Kubínek má 48 roků, je zbožný a chce pro Krista ještě mnohé udělat. Proto postup-

je podle evangelia, všechno prodá a jde za Kristem.

Knihy, které roznášel, byly spolu s jeho evangelijním způsobem života tím největším přínosem pro naše předky. Nejednalo se o žádnou jurodivost (jurodivost s příděchem podivínství)*, šlo o vědomé rozhodnutí se všemi riziky. Jeho rozhodnutí bylo korunováno úspěchem a ještě i nám nese ovoce. Nezapomínejme, vždyť i jemu vděčíme za mnohé. Co bychom byli bez dobrých knih a bez modlitby!

Jiří Nobel

**Jurodivý - Ve starém ruském prostředí slabomyslný, bláznivý. Bigotními věřícími považovaný za tzv. božího člověka s prorockým duchem. (Podle ABZ.cz: Slovník cizích slov)*

Vzpomínka na dvěstědesáté výročí narození Šebestiána Kubínka, pod souborným názvem Náš Šebestián Kubínek, konané 18. ledna 2009 v kulturním domě.

Foto M. Švábenská

Pouť do Tasovic u Znojma

Když nás při obnově misii zval otec Tomáš na slavnost do Tasovic, kterou bude pořádat při příležitosti stého výročí svatořečení místního rodáka Klementa Maria Hofbauera, vzpomněla jsem si na jedno krásné odpoledne vloni v květnu, které jsme v Tasovicích prožili.

Po srdečném uvítání místními jsme shlédli scénku dětí, která nám přiblížila některé okamžiky ze života sv. Klementa. Následoval videozáznam o práci našich „známých“ misionářů (otce Tomáše a otce Jiřího) a poté vyšel průvod všech poutníků od kostela redemptoristů do místního kostela Nanebevzetí Panny Marie, kde se slavila mše svatá. Průvod byl nezapomenutelným zážitkem - příslušníci pekařských a cukrářských cechů nejen od nás, ale i z Polska a Rakouska, ve slavnostních uniformách kráčeli pod svými prapory, hrdě se hlásící k odkazu sv. Klementa, který byl původně také pekařem.

Po mši svaté, jejímž hlavním celebrantem byl generální vikář brněnské diecéze Jiří Mikulášek, jsme přijali pozvání na ochutnávku pekařských a cukrářských výrobků z různých regionů.

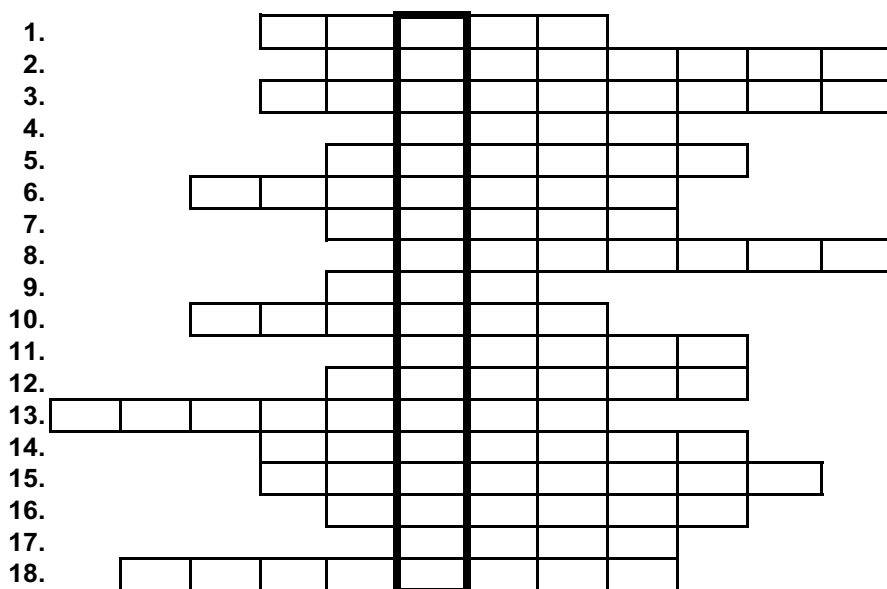
Vojtěška Plevová

Kdo na jejich místo

Smrt patří k životu. A jedině Nejvyšší Pán má moc život dát a život vzít. Jen On sám nejlíp ví, kdy člověk splnil svůj úkol a přišla chvíle jeho odchodu. Některé si pomalu připravuje těžkou nemocí, jiné zavolá znenadání. V loňském roce si Pán na věčnost povolal mnoho lidí naší farnosti. Lidi, kteří byli milými členy našeho společenství, kteří se nebáli přiložit ruku k dílu, byli ochotni obětovat svůj čas i energii. Ale také třeba lidi, kteří se za farnost denně modlili. Kdo převezme jejich místo, kdo bude mít tu odvahu? Je snadné spoléhat na to, že přece - udělá, co je potřeba. Dívejme se kolem sebe...

Jana Řezáčová

DOPLŇOVAČKA S TAJENKOU

Pomůcka: Maňa

1. Příjmení otce opata z Nové Říše.
2. Jedna z farností, v níž působil otec Jan.
3. Jedna z farností, v níž působí otec Josef.
4. Farnost, ze které přišel otec Josef.
5. Farnost nad řekou Oslavou, kde působí nyní otec Jan.
6. Místo konání pouti našeho děkanátu v roce 2008.
7. Křestní jméno našeho nového pana faráře.
8. Příjmení našeho nového pana faráře.
9. Křestní jméno našeho bývalého pana faráře.
10. Příjmení našeho bývalého pana faráře.
11. Příjmení nového pana faráře ve Křtinách.
12. Cíl tradiční podzimní poutě naší farnosti.
13. Působíště otce opata Kosíka.
14. Příjmení nejznámějšího blažovického rodáka.
15. Cíl tradiční jarní poutě naší farnosti.
16. Křestní jméno otce opata v Nové Říši.
17. Jeden z noclehů loňské hlavní pěší pouti.
18. Cíl loňské hlavní pěší pouti.

Vzpomínka na pana Bočka

Nebylo velké pracovní akce na kostele nebo na faře, na které by se nepodílel. Bylo spíš mnoho drobných prací, které jako správný hospodář vykonal sám, na kterých jsme se my ostatní nepodíleli a mnohdy jsme ani nepostřehli, že byly vykonány. Děkujeme! *Tomáš Řičánek*

Můj soused Šebestián Kubínek

Při příležitosti 210. výročí narození blažovického rodáka Šebestiána Kubínka byla slavena mše svatá, kterou sloužil opat Marian Kosík. Při kázání zopakoval slova, která řekl již u Boží muky, kam chodíváme v prosinci. Řekl něco ve smyslu, že si máme doplnit vědomosti o životě Šebestiána Kubínka, kdyby se nás někdo zeptal na našeho největšího rodáka, abychom vůbec věděli, o koho se jedná.

A teď něco o akci: Z mého pohledu flétnisty Pastýřské kapely a určitě i vás všech, co jste tam byli, to byla velice pěkná akce. Velice mě zaujaly úryvky z jeho života. Kdybych žil v jeho době, byl by to můj soused.

Velkou radost mi udělalo, když jsem opět spatřil otce Jana Nekudu, se kterým jsme chodili po stopách Šebestiána Kubínka do Křtin a Žarošic. Bohužel jsem neměl dosti sil na to, abych mohl chodívat na týdenní poutě např. do Mariazell.

Akce byla ukončena písní Aby nás Pánbůh miloval. Naši kapelu doprovodil pan Kašpářík na heligonku a zpěvem se přidali i všichni lidé. Při cestě domů jsem nesl harmoniku a almárku podobnou té, ve které nosil Kubínek knihy.

Ministrant Jirka Pleva, 5. třída

Letní tábor

Na začátku srpna 2008 uspořádala jednota Orel Blažovice stanový tábor v Bukovině. Zúčastnilo se ho 26 dětí z Blažovic ve věkovém rozmezí 5-13 let. Letošní ročník byl ve znamení změn, protože se jednak změnilo obsazení vedoucích a také se ubytování v budově vyměnilo za stany. Areál v Bukovině má výborné zázemí se sociálním zařízením a nově vybudovanou, velmi solidně vybavenou kuchyní.

Téma celotáborové hry se neslo ve znaku indiánských bojů. Dětem se nakonec podařilo zvítězit nad kmenem zlých indiánů a odvážely si domů jistě mnoho nových zkušeností a zážitků. Táborové ležení navštívili také naši duchovní správci, otec Jan i otec Josef. Speciálně pro ně děti připravily scénky s biblickými výjevy, které měli otcové za úkol identifikovat. To se jim zdařilo na jedničku. K našim táborovým zážitkům patřila nesporně také komentovaná prohlídka baziliky, zvonohry a kostnice v nedalekých Křtinách i návštěva jeskyně Výпустek.

Jana Řezáčová, foto „Nebstiten“

O naší „Přístavbě“

Přístavba byla zbudována výhradně „brigádnicky“ v roce 1969 podle projektu stavitele Josefa Daňka. Objekt měl být určen ke zkouškám chrámového sboru v zimním období (v kostele se tehdy ještě netopilo), k shromažďování ministrantů a příležitostným aktivitám. Suterénní část byla budována jako skladový prostor pro technické a úklidové materiály, které

musely být do té doby vynášeny do prostoru věže. Plochá střecha byla zamýšlena jako provizorium před budoucím zbudováním poschodí, které by mohlo sloužit k ubytování kněze (proto se zastřešení ukázalo jako nedostatečné a muselo být později přebudováno).

Pro účely schvalování státními úředníky byla celá budova deklarována jako sklad a toalety. Povolení stavby bylo vydáno místním národním výborem, kde byl pan Josef Daněk předsedou stavební komise, i když

bylo jasné, že rozsah stavby je mimo pravomoc místní správy. Po zprovoznění stavby došlo zákonitě k vyšetřování státní i tajnou bezpečností, které se zaměřily kromě Josefa Daňka také na hlavní organizátory stavby: Pavla Kadlece a Jana Kašpaříka.

Jak pracovali „špiclové“ jsem poznal, když byla Přístavba využita k pohoštění hostů primice Josefa Ondráčka: Neznámý „host“ si mne vytipoval jako „nezúčastněného“ informátora, protože jsem zrovna patřil ke kapele, a „tahal“ ze mne informace o stavbě.

Závěrem vyšetřování byl příkaz organizátorům stavby předělit místnost pevnou vyzděnou příčkou, aby nemohla sloužit k shromažďování. Podařilo se mně tehdy přesvědčit otce, aby na příkaz nereagovali, dokud to nenařídí pan farář, protože budova v té době již patřila farnosti. Věděl jsem, že se páter Slaviček k akci, kterou nikdy nepovoloval, nebude hlásit, a tak po neplodných diskusích stavba přežila...

Po přestavbě interiéru kostela byla zpevněna část podlahy sálu a zatížena původním oltářem upraveným jako Boží hrob, v suterénu byla umístěna centrální plynová kotelná pro vytápění kostela a přístavby.

*Jan Kašpařík
Foto farní archiv*

Obrázky z poutí

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada pod vedením P. Josefa Rybeckého a šéfredaktora P. Patáka. Členové redakční rady: Jiří Nohel, Jan Kašpařík, Marta Řičánková, Marta Kaláblová, Luboš Švábenský. Neprošlo jazykovou korekturou.